

SZABÓ TÜNDE

fragmentumok a közelmúltból

I. (2008. XII. 23.)

színes a város és színesek a falak.
az új napév végítélet utáni fennkölt, dicső pusztulást hozott a belvárosra.
templom lett budapest, és a délutáni napfényben kórusénekbe kezdenek
a házak. szent liturgia a fák sötétbarna rajza a beomló kapualjak betétsorai közt,
és a sivatagok hatalmasságát hirdetik a sárga szín elhaló és vakító váltakozásai
egy-egy tér sarokpontjaiban.

dalol minden. rettentő ének, amitől őszinte, szent borzalom rázza meg az embert.
lábak vernek gyökeret a földbe, és kerekre tágult gyermeki szemeket szárít
az öntörvényű decemberi szél.

minden ugyanazt a végtelenített néhány hangot visszhangozza, mígnem
összehajlanak feletted a boltívek, napkorong zárókő-lakattal – ilyen most a város.
szaporán lopsz lélegzetvételnymi szilánkokat a pillanattól, de inkább nem vennél le-
vegőt.
az orrodon át szívod magadba a kiszélesedő utakat, a padokkal és emberekkel
együtt.

hát ők nem veszik észre, hogy megszentelt kövek közt járnak?
olyan nagyok az aranykorból épített rakpart-széli házak. ülök a márványeres köve-
ken,
a kupola alatt. száll a por.
egy mester, valahol a magasban, aranyfüst lemezeket álmodik a falra.
beletapadnak a leváló szemcsék a még nedves olajfestékbe – türkiz színű a karom.
hullik az arany.
kék-arany.
kék-arany...
mellettem hever az ecsetem – mióta...? nem, nem.
ezeréves köpeny a hátamra terítve. keresztülvetve életemen.
csillagokkal hímezte ki valaki. ringatom az eget. tente...
hullik az aranypor...
és elringat az alkonyfényben mindig élő hatalmasok éneke...

II. (2008. XII. 25.)

egyre csak a kórusdalt zengő rakpart menti házak járnak az eszemben,
és a végtelenbe táguló késődélutáni gyászdiadalfényben való feloldódás;
a fehér szemű néma próféták, akiknek szinte mindegy, milyen nemet adott az ég.
így válunk hasonlatossá egymáshoz.
jaj, nem beszélnek ők, de intenek, és valami túlvilági, ortodox bánat nő körém.
és türkizzöld-kék kendőkben pompázó, erős csontú, markáns arcok.
olyan életek, amelyeket valakik még csak
már csak belül élnek.
nincs étvágyam, nincsenek szavaim.
nem akarok beszélni.
nem akarok tenni.
hullik az aranypor...

III. (2009. IV. 4.)

...mert rádöbbsz, hogy ezekben az időkben éberem töltött óráid haszontalanab-
bak,
mint azok, amelyekben távoli vidékre számúznak álmaid, messzi régiókba; el min-
dentől,
ami a megérinthező szférájához köt, túl azon, amelyben vélt fogalmak alapján raj-
zolsz
bizonytalan jövőndöt. mert gondolva festett szavak világa árnyéket vet önmagára,
és ahol nincs napfény, ami megvilágítsa a foltok szerepét, ott önkényes egyen arcot
ölt,
aminek eltérőnek kellene lennie. és ráeszmélsz arra is, hogy felelősséged
az ósanyák periodikus vajúdása: amikor újra és újra megszülik egy elkövetkező ha-
láltusára kárhoztatott önmagukat.
folytathatsz tehát egy gondolatot, melyet előtted letett valaki a földre;
nyitva hagyott ajtók milliói lesnek rád, arra a figyelmetlen, kimerült, sebezhető
pillanatra várva, mikor önmérsztő köreidről megfáradt magad saját csendjébe
hull.
ekkor törnek rád ezerféleképpen előrajzolt terek, csábítva maguk felé alakíthatósá-
guk
határtalanságának ígéretével; és amikor újból eszmélnél és gondolat-formálnál
eszményített pillanatot, akkor ismeretlen, vad valóban találod magad
- legéberebb óvatlanságod eredménye. legszebb botlása ez az egyezményesség
megbékítő kánonjában elfogadott „te” predesztinált képletrendszerének.
ó, ezek a végzetes tévedések, ó ezek a csúfos vereségek...
mert megérezve a szádban a kesernyész ízét - mert íze van, ahogyan illata és dalla-
ma is
olykor a dolgok rendjének - elfog valami bódult részegség, valami magasztos ön-
tudatvesztés,
ahogyan megérezed magadban lüktetni mások nyugtalanságát. és egyre, egyre több
kering
a furcsa alkoholból a véredben, ahogyan örületig ható zajjára fokozódik a bennük,
a kis teremtkben, az önmarcangoló igazságkeresés minden keserves másodperc-
ének
lassú egymásutánja...